

ἀσκάλευτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσκάλευτος.

1) Ὁ μὴ ἀνασκαφεῖς, ἀσκάλιστος ἐνθ' ἄν.: Ἀσκάλευτον χωράφιν Κερασ. β) Μεταφ. ὁ μὴ δεχθεὶς ἀπρεπεῖς χειρονομίας, ἐπὶ γυναικὸς Ἀθῆν.: Δὲν ἄφησε γυναῖκα ἀσκάλευτη. Ἀσκάλευτη πῆγε (πέθανε). Συνών. ἀσκάλιστος Β 2.

2) Ὁ μὴ ἀναρριπτιθεὶς, ἀσυνδαύλιστος, ἐπὶ πυρᾷς πολλαχ.: Ἀσκάλευτη φωτιά.

ἀσκάλη ἡ, Ἡπ. — Λεξ. Βλαστ. 294.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἀσκάλι, ὁ ἰδ.

ἀσκάλι τό, Ἡπ. Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Λακων.) Στερελλ. (Λεπεν.) ἄσκαλο Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκάλη.

Τὸ μέρος τοῦ ἀρότρου ὅπου διὰ καμπῆς ἐνοῦται ὁ ζυγὸς πρὸς τὸ καμπύλον τόξον τὸ συναρμόζον αὐτόν. Συνών. ἀσκάλη.

ἀσκαλιόστος ὁ, Ἄνδρ.

Πιθανῶς ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ἀρχ. Ἀσκαλώνιον κρόμμυον. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 218.

Τὸ ἐκ τοῦ σπόρου νανοφυὲς κρόμμυον τὸ δίδον ἔπειτα δι' ἀναφυτεύσεως τὸ ἐδώδιμον κρόμμυον. Συνών. κοκκάρι, σκελίδι, σκοροδέλλα. [**]

ἀσκαλίδεντος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκαλίδεντες Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκαλιδεντός < σκαλιδεύω.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν τοῦ ἔχουν θραύσει τοὺς βώλους μετὰ τὴν πρώτην καλλιέργειαν, ἐπὶ ἀγροῦ.

ἀσκάλιστα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀσκάλιγα Πελοπ. (Κορινθ. Τρίκκ. κ.ά.) ἀσκάλιστα Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκάλιστος.

1) Χωρὶς σκάλισμα, χωρὶς νὰ ἰσοπεδωθῇ τὸ ἔδαφος ἐοικσμένων σταφιδαμπέλων ἢ χωρὶς καθόλου νὰ σκαφῇ τὸ ἔδαφος περὶ τὰς ρίζας τῶν φυτῶν ἐνθ' ἄν.: Ἐχω ἀσκάλιγα τοῖς σταφίδες - τὰ κουκκιά - τὸ ῥαποσίτι Κορινθ. 2) Μεταφ. χωρὶς ἀνακίνησιν, χωρὶς ἀναμόχλευσιν Πελοπ. (Μάν.) κ.ά.: Ποτές μου δὲ γύρισα καὶ νὰ βρῶ τὸ σουρτάρι ἀσκάλιστα Μάν. Ἀσκάλιστα δὲν ἄφησες τίποτα ἔς τὸ φορτισέρι αὐτόθ.

ἀσκάλιστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀσκά- λ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀσκάλιστους Θεσσ. ἀσκάλιγος Κεφαλλ. Πελοπ. (Κλουτσίνοχ. Μάν. Τρίκκ.) κ.ά.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσκάλιστος.

Α) Κυριολ. 1) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸ χῶμα δὲν ἰσοπεδωθῇ (ἐπὶ σταφιδαμπέλων) ἢ καθόλου δὲν ἀνεσκάφη περὶ τὰς ρίζας τῶν φυτῶν σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Σταφίδα ἀσκάλιστη. Ἀμπέλι - χωράφι ἀσκάλιστο σύνηθ. Μποστάφι ἀσκάλιγο Πελοπ. (Μάν.) Κῆπ' ἀσκάλ'στ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών. ἄσκαλος. 2) Ὁ μὴ γλυφεῖς, ὁ μὴ λαξευθεὶς, ἀχάρακτος ἐνιαχ.: Ἀσκάλιστη δαχτυλιδόπετρα. 3) Ὁ μὴ προσεκτικῶς ἐρευνήθεις πολλαχ.: Ἀσκάλιστο ντουλάπι πολλαχ. Δὲν ἄφησε σεντούκι ἀσκάλιστο Λεξ. Δημητρ.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ μὴ κινηθεὶς, ὁ μὴ ἀναμοχλευθεὶς Λεξ. Πρω.: Ἀφῆσε τὴν καλύτερα ἀσκάλιστη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. 2) Ἀσκάλευτος Ι β, ὁ ἰδ., Ἀθῆν. κ.ά.

ἄσκαλος ἐπίθ. Ἡπ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Τρίκκ. κ.ά.) — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. ἄσκαλους Ἡπ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄσκαλος.

Ἀσκάλιστος Α 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐχω πολλὰ καλαμπόκια ἄσκαλα Ἡπ. Ἐχω ἀκόμα ἄσκαλο τ' ἀμπέλι Κλουτσίνοχ. || Φρ. Ἀπόμ'νι ἄκιρ' κι ἄσκαλ' (ἐπὶ νέας γυναικὸς χηρευσάσης. ἄκιρ' = ἄκαιρη) Ἡπ.

ἀσκαλώπακας ὁ, D'Arcy Thompson Gloss. of Greek Birds 261 ἀσκαλώπακος ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀσκαλώπας ἡ ἐκ συμφύρ. τούτου καὶ τοῦ συνωνύμου σκολόπαξ. Τύπ. ἀσκολόπακας παρὰ Δουκ.

Τὸ πτηνὸν σκολόπαξ ὁ ἀγροδιαίτος (scolopax rusticola) τῆς τάξεως τῶν καλοβατικῶν (grallatores) τῆς οἰκογενείας τῶν σκολοπακιδῶν (scolopacidae). Συνών. μπεκάτσα, ξυλόκοττα. [**]

ἀσκάλωτα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκάλωτος.

1) Ἄνευ κλίμακος, σκάλας ἢ ἄνευ σκαλίων, ἄνευ σκαλωμάτων: Ἀσκάλωτα ἀνέβηκε τὸν τοῖχο. Ὡς τὴν κατηφορὰ ἀσκάλωτα ποῦ βάλεις τοῖς φυτεῖς τοῖς πῆρε ἢ νεροποντῇ. 2) Χωρὶς νὰ ἔχη γίνῃ ἀρχὴ Πόντ. (Χαλδ.): Σκαλωμένα κι ἀσκάλωτα.

ἀσκάλωτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀσκάλontους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σκαλωτός < σκαλώνω.

1) Ὁ ἄνευ κλίμακος ὢν Λεξ. Δημητρ.: Οἱ μαραγγοὶ ἔνα μῆνα μοῦ ἔχουν ἀφήσει τὸ σπῖτι ἀσκάλωτο. β) Ὁ μὴ ἔχων σκαλιά, προεξοχάς, ἐξ ὧν νὰ κρατηθῇ τις ἀναρριχώμενος Λεξ. Δημητρ.: Λεύκα ἀσκάλωτη. 2) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὰ χῶματα δὲν ἔχουν ἰσοπεδωθῇ κλιμακῆδόν εἰς ἐπάλληλα ἐπίπεδα, ἐπὶ ἀγρῶν Λεξ. Δημητρ.: Ὡς ἀσκάλωτη πλαγιά ἀμπέλι δὲ βαστάει. 3) Ὁ μὴ ἀναρριχηθεὶς, ὁ μὴ ἀναρτηθεὶς εἰς τι πολλαχ.: Τριχιά ἀσκάλωτη ἔς τὸ σάμαρι Λεξ. Δημητρ. β) Μεταφ. ὁ μὴ ἐμπλακεῖς εἰς τι ἐμπόδιον Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Φαίνεται πῶς ἡ δουλειά μας δὲ θὰ μείνῃ ὡς τὸ τέλος ἀσκάλωτη Λεξ. Πρω. 4) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἤρχισέ τις ἀκόμη Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐφέκεν τὴ δουλείαν - τ' ἔργον αὐτ' ἀσκάλωτον Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.

ἀσκάμνιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκαμνιστός < σκαμνίζω.

Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐδόθη σκαμνὶ διὰ νὰ καθίσῃ.

ἀσκαντάλιστος ἐπίθ. πολλαχ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσκαντάλιστος. Ἰδ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε 2518 (ἐκδ. J Lambert) «ἄθλιβος, ἀσκαντάλιστος, ἀμέριμνα τοῦ πόθου».

Ὁ μὴ ἐμβληθεὶς εἰς πειρασμόν, ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔβαλε κακὸν εἰς τὸν νοῦν του, ὁ μὴ σκανδαλισθεὶς πολλαχ.: Μὲ τὰ νάζια της δὲν ἄφησε ἀσκαντάλιστο κἀνένα ἐνιαχ. || Γνωμ. Τρῶε τρῶε βρεχτοκούκκια, ἀσκαντάλιστος ὁ καλόγερος Λεξ. Δημητρ.

ἀσκάριστος ἐπίθ. Κεφαλλ. Πελοπ. (Κορινθ.) κ.ά. — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ. ἀσκάργους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσκάριστος.

1) Ὁ μὴ ὁδηγηθεὶς εἰς νομὴν, ἐπὶ βοσκημάτων ἐνθ' ἄν.: Ἀφῆσε τὸ κοπάδι ἀσκάριστο Λεξ. Δημητρ. Ἀσκάργα ἔμ'καν τὰ πρόβατα σῆμιρα Αἰτωλ. Ἐχον τ' ῥ'δούλλα μ' ἀσκάργη αὐτόθ. Συνών. ἄσκαρος. 2) Ὁ μὴ ὠριμάσας, ἐπὶ καρπῶν Λεξ. Δημητρ.: Ἀσκάριστα σταφύλια.

